

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:
за България годиш. . . 6 л.
за 6 мѣсеца 3 л.
За странство год. . . 8 л.
За 6 мѣсеца 4 л.
Всичко, що се отнася до
вѣстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣткавица“ — гр. Варна.

СВѢТКАВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Издателъ-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

Тукъ

За обявяния се плаща:
60 ст. на първа страница
и 40 ст. на четвърта стра-
ница за гармоничен редъ.

За обявяния на съдеб-
ните пристави се плаща
по 0.2 ст. на дума.

Неплатени писма не се
приематъ.
Ръкописи не се връщатъ.

Д-ство „Ръчителностъ“ въ Варна

има фабрика за работене на модерни мебе-
ли, врати прозорци и всекакъвъ видъ сто-
ларски издѣлия.

Има складъ на ГОТОВИ МОБЕЛИ въ дю-
геня на г. Апостолидисъ, ул. „Аспарухъ“,
близо до „Пазаръ Парушъ“.

Приема и поръчки.

Работа солидна и изящно хубава. 1—10

БРАТИЯ ВИЧЕВИ

ВАРНА.

Търговия съ разни колониялни турски сто-
ки. Постояненъ складъ отъ първокачест-
вено Балканско свинско масло и прѣсно
сирене на квадратчета въ тенекета.

ПИВНИЦА

БАТЕНБЕРГЪ

Явява на варненскитѣ граждани, че въ пивница-
та се точи винаги прѣсна бира. Любителитѣ на пиво
и вина само тукъ ще намѣрятъ

ОТЛЕЖАЛО ПИВО „ГАЛАТА“

типа пилзенски, черна бира, прочутитѣ старозагорски
винени коняци и мастина, бѣли и черни
натурални вина и пелинъ.

ЗАКУСКИ БЕЗПЛАТНО.

Прислуга бърза и вежлива.

4—10

Съдържателъ: Г. Ж. Андрѣйчевъ.

Иванъ Савовъ

КРОЯЧЪ и ШИВАЧЪ, улица Булевардъ „МАРИЯ ЛУИЗА.“

По случай настѣпающия лѣтенъ сезонъ съмъ се снабдилъ
съ най-разнообразни и въ изобилие мостри платове отъ
Френски, Английски и Български фабрики

ЗА МЪЖКИ и ДѢТСКИ КОСТЮМИ,
съ изработка отъ най-модернитѣ парижки журнали.

ЦѢНИ УМѢРЕНИ.

Господа, не си считайте труда прѣди да поръчате другадъ;
отбийте се въ шивачницата ми за да се увѣрите.

4—5 Неудобнѣната изработка се приема назадъ.

ВАЖНО!

ВАЖНО!

ЗА МЛАДЕЖТА ПО СЛУЧАЙ ЛѢТНИЯ СЕЗОНЪ.

Обръщамъ вниманието на нуждающитѣ се отъ вело-
сипеди за подъ наемъ, че въ ателието ми находяще се
въ ул. „Пиротска“ № 11 (бив. окр. инженеръ) ми се на-
миратъ най-здрави и леки велосипеди и ги давамъ съ
най-износенъ наемъ. Също въ ателието ми се нами-
ратъ разни части за велосипеди и приемамъ да по-
правамъ съ най-ниски цѣни.

4—5

Съ посчитание: Станко П. Станковъ.

Положението.

Положението на правителство-
то е съвсѣмъ расклатено, то е
изгубило всѣко довѣрие въ на-
рода — това е очевидно и без-
спорно. Но въпреки това, въ-
преки повѣлята на парламентар-
нитѣ правила и обичаи, прави-
телството си прави оглушки,
нему се ще още да властвува и
да безинствува. България не
познава по грозенъ парламен-
тенъ скандалъ, по дръзко прѣд-
извикателство къмъ бунтуящата
се народна съвѣсть!

За днешнитѣ нещастни и не-
уравновѣсени управници на
България двѣ мнѣния нѣма:
всички здравомислящи хора ед-
ногласно признаватъ, че тѣ сж
въроломни измѣнници на висо-
ко прокламиранитѣ отъ тѣхъ
програмни обѣщания, че тѣ сж
покрили страната съ незали-
чимъ позоръ!

Намъ е тѣжко да атакуваме
едноврѣмешнитѣ носители на де-
мократическитѣ идеали у насъ;

намъ е още по-неприятно да ги
изобличаваме въ непостѣдова-
телностъ и явна недоброевѣст-
ностъ, защото съ това се на-
нася чувствителенъ ущербъ на
онова демократическо дѣло, за
което толкова много сме рату-
вали, толкова много сме жерт-
вували! Но отговорността па-
да всецѣло върху недостойни-
тѣ и кални адепти на фалшивия
демократизмъ, или по-скоро на
поклонницитѣ на грубия и все-
развращающъ монархизмъ, кои-
то изгубиха всекакъвъ разумъ
и инициатива прѣдъ обаяния
блѣсъкъ на властта.

Кой имъ се надѣваше? Кой
можеше да повѣрва, че довче-
рашнитѣ борци за свобода и
демократия ще испаднатъ тъй
низко? Кой не си спомня вой-
нственното настроение на тия
страшни витии, които по стѣг-
ди и мегдани бичуваха без-
правieto и тиранията, грозно
анатемосваха личния режимъ?

Но всичко това е било една подла и колосална измама. Такевци и Малиновци замъстиха стамболистите не за друго, а за да продължат тяхното безчестно дѣло на корупция и развала. Тѣ не се стѣсняват прѣдъ нищо и прѣдъ никого за да увреждат народнитѣ права и интереси. Ако въ тѣхъ имане каква честолубие и що-годи човѣшко достойнство, тѣ щѣха да напуснатъ властта, за да не я позорятъ и дискредитиратъ. Но тѣ взематъ този мораленъ куражъ, тази гражданска доблѣсть, защото загизаха въ явни противорѣчия и тѣжки политически прѣстѣпления. Ако е вѣрно твърдението имъ, че при поемането на властта тѣ били посочени отъ общественото мнѣние, сега трѣбва да си дадатъ смѣтка за днешното положение. Днесъ цѣлия български народъ е въстанълъ, той бурно манифестира противъ нелойалното и кърваво управление на фалиралата демокрация, която потоци въ срамъ и позоръ цѣлата страна.

Но до кога ще се продължи това неопредѣлено положение? До кога властующитѣ демократи ще продължатъ своето пагубно дѣло? Обществото се интересува, то иска да знае. Ако държавния глава остава пасивенъ зритель къмъ възникналия конфликтъ между народа и правителството, толкозъ позлѣ за него. На всѣки случай, конституцията му дава право да интервенира и да освободи страната отъ коварното управление на демократическитѣ пигмеи, челата на които сж опръскани съ човѣшка кръвъ. Ако държавния глава се отрѣче да встъпи въ изпълнение на своитѣ функции, тогава остава на народа самъ да се

расправя. Ако недостойнитѣ управници не се опомнятъ и докаратъ конфликта до такъвъ нежелателенъ край, тогава народа ще сумѣе да имъ отдаде заслуженото възмѣздие. Тѣ забравятъ, види се, че народитѣ отмищаватъ на своитѣ скверни похитители!...

Изкопана ли яма?

Каравелизмътъ най-много се е култивиралъ въ България. Той е далъ много типични държавници, които се гордѣятъ съ нѣкакви си отечествени заслуги. Но най-типичнитѣ прѣдставители на каравелизма сж стамбуловиститѣ. Подиръ нещастния прѣврватъ на 9 Августъ 1886 г., тѣ грабнаха з-амето изъ рѣцѣтъ на Каравелова, който бѣше тѣхъ нѣ учителъ и възпитателъ, и продължиха неговото дѣло, започнато на 6 Септемврий 1885 г. Заслугитѣ, които принесоха стамбуловиститѣ на своето отечество, до толкова сж много, щото за описането на тѣзи заслуги ще сж необходими петъ поколения Симеоновъ Радевци. Тѣзи заслуги можатъ да се раздѣлятъ на едри и дребни, велики и нищожни. Едритѣ дребнитѣ и нищожнитѣ да се оставятъ на страна; който иска да се занимава съ тѣхъ да чете покойната „Свобода“ и „Новъ Вѣкъ“. Велики заслуги тѣ иматъ три; тѣ се заключаватъ въ това: 1) Че своя великъ учителъ и възпитателъ Каравелова вкараха въ Черната джамия; 2) че го доведоха „оженна“; 3) че изкопаха яма между Русия и България за 50 години.

Първата велика заслуга трѣбва да се отхвърли, защото въ 1903 година се готвеха да назначатъ своя старъ учителъ и възпитателъ за шефъ на съединенитѣ стамбуловисти и демократи и министър-президентъ на „неизбѣжната фаза“. За нещастие не България, прѣждевременно смъртъ на Каравелова побърка на това. Трѣбваше той да поживѣе още една година, за да се слѣеше случайното разединение на стамбуловизма и каравелизма. Отъ това сливане щѣше да спечели България; нѣмаше сега да се прѣживѣва такевщината. Още прѣ-

дъ 2 години каравелищината, стамбуловищината, жановщината и шарловищината щѣха да се настанятъ по заслуженитѣ си мѣста въ турмата.

И втората велика заслуга трѣбва да се отхвърли, защото Стамбуловъ когато му отекли рѣцѣтъ въ сърцѣ една многолюдна улица въ столицата, призналъ за свой великъ грѣхъ доведението му „оженването му“ и „закръпването му“.

Само една велика заслуга остава: изкопаната яма. Сжествува ли такава яма между Русия и България? Не само, че не сжествува, но никога не е сжествувала.

Майка когато ражда, страда, мъчи се и се облива съ кръвъ. Майка, когато ражда не само страда не само се мъчи, не само се облива съ собствения си кръвъ, но още се намира въ критическо положение: животътъ ѝ виси на косъмъ. Но колкото повече страда една майка, колкото повече изтича изъ нея кръвъ, толкова повече тя ще обича своята рожба — виновника на нейнитѣ страдания, мъки и пр.

Ожко като една майка, Русия въ войната (1877-1878 год.) страдаше, мъчеше се, обливаше се съ кръвъ, излагаше честта си, славата си, сжлбатата си зарадъ насъ. Плодътъ на тѣзи страдания, мъки и, проляната кръвъ на 200,000 руски синове въ най-цвѣтущата тѣхна възраст и на похарченитѣ 1,300,000,000 рубли е нашата свобода, самостоятелностъ и независимостъ. Слѣдователно, Русия е майка, а България нейно чадо. Възможно ли е майка да не обича чедото си? Русия не е прѣставала да обича чедото си — България, даже и тогава, когато съ своитѣ безпримѣрни капризи ѝ причиняваше ужасни страдания.

Отъ изложеното се вижда че и послѣдната заслуга нѣматъ чирацитѣ на Каравелова. Тогава какви имъ сж заслугитѣ? На тоя въпросъ ще отговоримъ въ слѣдующия брой.

За правосъдието.

Всички досегашни правителства — кои по вече кои по малко — сж се грижили да закрѣпятъ и повдигнатъ престижа на правосъдието. Интѣче не можеше и да бжде. Както и въ дру-

гитѣ културни държави, тѣй и у насъ, сждилищата трѣбва да се поставятъ на недосегаема висота, да се изолиратъ отъ всѣкакво морално влияние, за да могатъ съ достоинство да изпълняватъ своята висока мисия при правораздаването. На тази тема много се е писало, много се е говорило, но почти нищо не е направено. Въпроса за несмѣняемостта на сждинитѣ отъ дълго врѣме е занимавалъ общественото мнѣние. По начало, противъ несмѣняемостта на сждинитѣ не може да се противопоставятъ никакви сериозни аргументи. Всичкиятъ въпросъ се свѣжда къмъ това: наврѣмenna ли е тя и правилно ли е разрѣшена отъ днешното правителство. Да видимъ какво бѣ мнѣнието на демократитѣ за правосъдието, когато тѣ бѣха въ опозиция. Всѣкой си спомня лютитѣ и високопарни статии, които намираха мѣсто въ колонитѣ на в. „Прѣпоречъ“. Като юнигеръ-грамовержецъ, този вѣстникъ бичуваме безпощадно владѣющата корупция, а още по вече нейнитѣ крѣпители и вдѣхновители. Специално за правосъдието, ето колко остро се изказваше опозиционния, а днесъ правителствения в. „Прѣпоречъ“: *правосъдието, повървяно на улични хори, които не знаятъ що е честъ и законностъ, е дискредитирано съ очитѣ на населението, което гледа на сждилищата като на царски зански учреждения и чака смѣняването на правителствата и идване на „нашитѣ“ за сигурно спечелване на процеси. Такива сж резултатитѣ отъ привидния конституционализъмъ и отъ фактическото „лосиодаруване“ на държавния глава.*

Който прочете горнитѣ редове, той би помислялъ, че тѣ сж излѣзли изъ подъ перото на най-идеалнитѣ хора въ България. И наистина, за такива се прѣдставляваха демократитѣ, поне до като се докопнатъ до властта. Но какво излѣзе отъ тѣхнитѣ громки обѣщания, че тѣ ще прокаратъ сериозни реформи и въ правосъдния институтъ? Нищо, или по-скоро окариване принципа за несмѣняемостта на сждинитѣ. И то не по тѣхнѣ повятни причини. За заблѣзване е, че до сега никоя политическа партия тѣй грозно и безцеремонно не се е гаврила съ незавидното положение на сждинитѣ. Днесъ обществото нѣма вѣра въ сждилищата, защото тѣ сж прѣврънати въ демократичес-

ПОДЛИСТИНИКЪ.

Една нощъ въ Калибрія

отъ Полъ-Луи Курие.

Единъ день пътувахъ въ Калибрія. Тази страна е населена съ лоши хора, които не обичатъ никого, а още по малко французитѣ; на какво се дължи това, азъ не зная. За другаръ имахъ единъ младъ и хубавъ момъкъ. Казвахъ това не за да ви заинтересувамъ, но защото е истина. Въ тия планини пѣтищата сж ужасни и затова нашитѣ коне едвамъ вървяха; моя другаръ вървеше на прѣдъ и залови една пѣтека, въ която се изгубихме. Но това бѣ моя грѣшка; трѣбваше ли да се довърна на такъвъ хлапакъ? До като бѣ видѣло, ний търсехме нѣтъ изъ гората; но колкото по вече търсехме, толкозъ по-вече се изгубихме и бѣше се стъмнило като рогъ, когато стигнахме до една черна къща. Влѣзохме втрѣ — не безъ подозрѣние, разбира се — но какво да се прави? Тамъ сварихме цѣло сѣмейство кюмюрджии сѣднали да вечерятъ, които веднага ни поканиха. Моя другаръ, като хлапакъ, не дочака поканата и заочна да лапа; азъ пъкъ изсѣдвахъ мѣстото и наблюдавахъ образа на нашитѣ стопани. Убѣдихъ се, че тѣ сж сж-

чински кюмюрджии; но къщата имъ, укрѣпена въ, приличаше на нѣкой арсеналъ: на сѣнитѣ висяха пушки, сабли, пищови и ножове. Това ме отврати, но видяхъ че и азъ не имъ стѣмъ приятенъ. Моя другаръ, напротивъ: той като че ли бѣ членъ на сжщото сѣмейство, смѣше се и приказваше съ тѣхъ; и по едно неблаго-разумие — което трѣбваше да прѣдвизя — той каза отъ гдѣ идемъ, кждѣ оживаме и кои сме. Сега втасахме: прѣдставете си положението ни на французи, испаднали въ рѣцѣтъ на нашитѣ смъртни врагове, самички, изгубени, далечъ отъ всѣка човѣшка помощ! И сѣгне, за да ни причукатъ сигурно, моя другаръ каза че сме богати, обѣща да заплати прѣскъпно както за тази вечеръ, тѣй и утринѣ за водачитѣ. Най-сѣгна, той заговоръ за своя куфаръ, като настоя да го назватъ добръ и го поставятъ до възглавницата на леглото му. Ахъ! младежи, младежи! колко възрастта ви е за сжжаление! Сигурно хората помисляха, че ний носимъ бозна какви диаманти.

Като се свърши вечерята, насъ ни

оставиха; стопанитѣ си лѣгнаха долу, а ний въ високата стая гдѣто вечеряхме; тази стая приличаше на нѣкое глѣздо и тамъ се отиваше по една стълба, подъ гредитѣ на която бѣха окачени разни провизии за прѣзъ цѣлата година. Другаря ми се пока-тери; положи глава върху скъпоцѣния куфаръ и веднага заспа. Рѣшенъ да бдя, азъ накладохъ огъня и сѣднахъ наблизо. Нощта бѣ почти прѣхвърлила и азъ започнахъ да се успокоявамъ, когато дочухъ стопанина и жена му да си говорятъ и да се препиратъ; и като долепахъ ухото си до куминя, който съобщаваше съ долната стая, азъ чухъ съвсѣмъ ясно собственитѣ думи на мъжътъ: *Е добръ, да видимъ, трѣбва ли да се срѣжамъ на дѣлъ?*

Какво да ви кажа, азъ едва поемахъ дѣхътъ си и цѣлата ми снага истръпна; да ме видите, не бихте повѣрвали дали съмъ живъ или мъртавъ. Боже мой! като си помисля за това, коситѣ ми настрѣхвяхъ! Ний двама, почти безъ оръжия, противъ 12—15 души въоръжени отъ петитѣ до зѣбитѣ, пъкъ и другаря ми умрялъ отъ стѣнъ и умора! Да го извикамъ и да причиня шумъ, азъ не се осмѣлявахъ; да избѣгамъ самичкътъ, и това не можашъ; истина е, че прозореца не бѣ високъ, но долу въ двора двѣ голѣми и свирени псега лаяха... Каква мъка испитавахъ, прѣдставете си, ако

можите. Слѣдъ четвъртъ частъ, азъ чухъ да стѣпва нѣкой по стѣлбата и отъ междинитѣ на вратата (задъ която стояхъ) видяхъ бащата, съ ламба въ едната ръка, а въ другата — голѣмъ ножъ. Той пристѣпваше, слѣдъ него и жена му; като отвори вратата, прѣди да влѣзе, сложи лампата на земята и жена му я пое; сетѣ полѣка влѣзе втрѣ, а тя — като затуляше лампата съ прѣститѣ си — съ тихъ гласъ му казваше: *полека, стѣпвай полека.*

Като се доближи къмъ леглото, захапалъ ножа съ зѣби, съ едната си ръка го взема, а съ другата... какво мислите?... Той докопа единъ свински бутъ, който висеше на тава-на, отрѣза единъ рѣзень и се върна както бѣше дошелъ. Вратата пакъ се затвори, лампата изчезна и азъ останахъ самичекъ съ моитѣ размишления.

Щомъ се стѣмна, всички дотърчаха да ни сабудятъ, както бѣхме поржчали. Слѣдъ това, сложиха ни една твърдъ добра и чиста закуска. Между другото, имаше и двѣ филии отъ свинския бутъ. Като ги видѣхъ, чакъ тогава разбрахъ смисъла на страшнитѣ думи: *трѣбва ли да се срѣжамъ на дѣлъ?* И укрѣпвамъ ви, трѣбва човѣкъ да обладава голѣма проникателностъ за да може да отгатне смисъла на тия думи.

ки клубове. По честниѣ, по достойниѣ и самостоятелни сѣдни сѣ прогонени, на тѣхно мѣсто сѣ настанени „наши“. Туй, което при никое друго правителство не е било, днесъ ще го видите и чуѣте: сѣдни и прокурори не се стѣсняватъ на всеуслышанне да заявяватъ, че тѣ сѣ демократи*. А тѣ сѣ до толкова демократи, до колкото могатъ да използватъ влиянието на партията за лични вигоди. Щомъ правителството падне, сѣжитѣ пископиробни типове ще се обвърнатъ като чамова дѣска и ще започнатъ да порицаватъ „кървавата демократия“. Та думитѣ на в. „Прѣпорецъ“ сѣ приложими именно за днешно врѣме. Печално, по фактъ безспоренъ е, че правосъдието е повѣрено въ рѣцѣ на улични и безхарактерни хора, които не знаятъ що е честъ и законностъ. Не желаемъ да посочваме на отѣлни имена и лица: тѣ сѣ легионъ. Не желаемъ да посочваме и на отѣлни случаи, когато сѣдни и прокурори открито сѣ партизанствували и уронвали престижа на правосъдието. Случаи има много, и единъ отъ другъ по скандализовани. Демократитѣ, за да бѣдатъ последователи въ своитѣ колосални лѣжи и измами, и въ туй отношение не оправдаха незаслужено възлаганитѣ имъ надѣжди. Тѣ корумпираха и растроиха българскитѣ сѣдилища, настанаха въ тѣхъ най-негоднитѣ и безхарактерни субекти: и, като вънецъ на всичко това, тѣ създадоха закона за несмѣняемостта на сѣдитѣ. Колкото и закона да е добъръ, обаче той съставлява една дръзка провокация къмъ трѣзвото общественно мнѣние; демократитѣ не го създадоха съ цѣль за да подобрятъ сѣдилищата и да издигнатъ тѣхния авторитетъ прѣдъ очитѣ на населението; напротивъ, тѣ го създадоха съ изключителната цѣль за да осигурятъ несмѣняемостта на многостово безхарактерни и некадърни „демократи“, които по една сляна случайностъ сѣ попаднаха въ храма на Темида.

Прочее, спорѣдъ авторитетното мнѣние на в. „Прѣпорецъ“, днесъ за днесъ сѣдилищата сѣ партизански учреждения и народа не може да гледа къмъ тѣхъ съ пълно и заслужено довѣрие. Но приближава денѣтъ, когато навѣки компроментирания Каравеловски демократизъмъ ще изчезне, и тогава ревноститѣ привърженици на истинската несмѣняемостъ ще има да се занимаватъ съ въпроса за коренното прѣобразување и разчистване на сѣдилищата.

Индустриална Варна*).

I

Благоведѣ, милѣ християнски празникъ: черкувахъ се и помислихъ да изпълня задължението си къмъ редакцията на в. „Свѣтковица“. Трѣгнахъ къмъ мусалата, но гѣста мѣгла ме задушаваше. За щастие, зададе се насрѣща ми единъ файтонъ, метнахъ се вътрѣ и хайде къмъ гарата. Слава богу, като минахъ отвѣдъ гарата, почувствувахъ значително облекчение: слънчевитѣ лъчи прогониха мѣглата, приятния пролѣтенъ лѣхъ се въздари всѣкъдѣ.

Отвѣдъ гарата, като се мине моста върху новопроектирания каналъ, съединяющъ морето съ езерото, ето индустриалния кварталъ. Гледката къмъ морето е чудесна, неописуема. Насрѣща, белѣ се тѣкащата фабрика на Г. х. Дечевъ; на дѣсно фабриката

* Ре акцията на в. „Свѣтковица“, въ желанието си да запознае читателитѣ съ заваждающа се българска индустрия, намери за необходимо да даде кратки сѣдания за всѣки фабрични заведѣния въ гр. Варна. Единъ отъ сътруднитѣ на вѣстника ни е натоваренъ да посетитъ всѣки варненски фабрики и да прѣдаде своитѣ впечатления. Въ днешния брой обмѣстѣме статия за фабриката на Г. х. Дечевъ и А. Николовъ.

за растителни масла на г. Ст. Мушановъ; на лѣво — фабриката „Орелъ“ на г. А. Николовъ и П. Вичевъ. До като се любувахме на веселата и животворна пролѣтъ, файтона спрѣ прѣдъ посѣдната фабрика. Въздохме. Да направимъ подробно описание, това е невъзможно. Трѣбва да се забѣжи, че тази е първата парна българска фабрика за боядисване и избѣлване на всѣкакви видове прѣжди, платове и др. Инсталацията ѝ отговаря на послѣднитѣ изисквания на науката и механиката. Само този, който е посѣтилъ подобни фабрики въ Белгия и Франция, може да има прѣдставление и за онай на г. г. Николова и Вичева. Директора на фабриката г. Николовъ имѣ любезността да ни въведе въ всѣчки отѣделения и да ни запознае съ всѣчки детайли. Г-нъ Николовъ е билъ дълги години въ Белгия, изучавалъ е — и отлично познава прѣдставляваната отъ него индустрия. Въ фабриката владѣе образецъ порядъкъ: едва започнала да функционира отъ единъ мѣсець насамъ, но нейния успѣхъ е очевиденъ. Управлението на фабриката е прѣтрупано съ маа порѣчки отъ крупнитѣ варненски търговци г. г. Албуня, Безапинъ, Куюмджиянъ, Генови и др. Ако скромността не ни налагаше мълчание, ний бихме казали много хвалебни думи за енергичнитѣ пионери на българската индустрия, каквито сѣ г. г. Николовъ и Ив. Вичевъ. При многого незгоди и трудности, българската индустрия се заражда и развива.

Не остава освѣтъ да я поддрѣпимъ. Отъ това ще има полза не само държавата, но и обществото. Смѣемъ да твърдимъ — безъ да се боимъ, че нѣкой би могълъ да ни опровергае — че фабриката „Орелъ“ нависава много други европейски фабрики относително качеството на вършената работа. Бѣлитѣ прѣжди се боядисватъ по модеренъ начинъ и имъ се придава пожелания отъ клиента цвѣтъ. Погледнете прославениятъ английски прѣжди, сравнете ги съ тия боядисани отъ фабриката „Орелъ“ и ще се убедите, че „Орелъ“ съ своята отлична работа надвисава. Въ това сѣ убѣдили всѣки варненски търговци и затова тѣ вече сѣ прѣстанали да доставляватъ боядисани прѣжди отъ чужбина.

Отъ всичко онова което видѣхме въ фабриката „Орелъ“, ний останаме крайно доволни. Не се съмняваме, че тя блѣскаво ще отговори на прѣдначението си и напълно ще задоволи нуждитѣ на българскитѣ търговци.

СЕЛСКИ ПИСМА

Г-нъ Редакторе,

Прочетохъ писмото на бай Ивана съхъ с. Старо-Оряхово. Ама че се смѣхъ! Браво бѣ, бай Иване; а бѣ че ти кога си се научилъ тѣй хубаво да пишешъ? Отъ като искарахме солдатлъка, ний не сме се виждали, ама азъ те помня: ти си личеше, затъ още тогава бѣше събудено момче. Чакай пъкъ сега азъ да ти се обада отъ нашето село. Думашъ, че гечинмека кѣдъ всѣ — въ камчийскитѣ села — билъ мѣченъ. Ами кѣдъ насъ питашъ ли? Остави се, да не захващамъ и азъ да разправямъ, защото не е едно, не е двѣ. Ти го рѣчи, че въ цѣлата Варненска околия поминѣка е твърдѣ мѣченъ. Вергитѣ отъ година на година растѣтъ, пъкъ сѣ какво ще се посрѣщнатъ, не знамъ. Трудимъ се, мѣчимъ се, работимъ усилено и все двата края не могатъ да се свържатъ. Ако все тѣй върви, ний ще достигнемъ до просещка тояга. Какво да се прави? Мислихъ, мислихъ, да си рекохъ, комахай отчасти кабахата е и у насъ. Като сме рѣкли туй правителство та-

кова, онуй правителство не знамъ какво — все кусури имъ намираме, а нашитѣ не виждаме. Българската пословица право казва: *помогни си самъ, ако искашъ и господъ да ти помогне*. И така си е. А бѣ брате, че най-напрѣдъ между насъ нѣма никакво съгласие. Сетитѣ, по-буднитѣ ни хора бѣтатъ отъ общитѣ работи. Хитъ ти какво подобрене може да очакватъ жителитѣ на една община, която никогашъ не се е управлявала отъ свѣтши хора. Може да ни се присмѣйте, по ще ви кажа, че у насъ кметове ставатъ все извѣтши хора; единъ гледашъ го до вчера билъ надаритъ, днесъ станалъ кметъ; другъ — до вчера разсилентъ — днесъ кметъ. Затъ и българската царщина едно врѣме е пропаднала все отъ туй пусто несъгласие. И днеска гледашъ: единъ тѣгли на баиръ — другъ на чаиръ. Пди че я управляй! Я нашитѣ селяни малко да се поразмислятъ, да оставятъ на страна пизната, та да видимъ какво може да стане. Вижте провадийската околия: зеръ тамъ хала на селянитѣ е по добъръ; по хората му размислили, съговорили се и сега въ повечето села сѣ основали кооперативни дружества. Нека всѣкой чуе и разбере, че само съ тия дружества горѣ-долу ще си помогнемъ и улеснимъ. Като си съставимъ кооперативни дружества, като си наредимъ общинскитѣ работи, па тогава да искаме помощъ и отъ правителството. И сетитѣ, за кого бѣди да не гласуваме въ изборитѣ. Я прѣли двѣ години какъ се полгахме: единъ гласувахъ за правителственитѣ други — за дружбашитѣ; пъкъ то вземи единѣтъ, та удари другитѣ. Има хора да приказватъ и правото, но кой ги слуша? Като се изрѣдиха сума агитатори, въ нашето село бѣше дошелъ и г. Ст. Русевъ; чухме му словото, приказва човѣка за програмата на прогресивно-либералната партия и за много други държавни работи. И ний кандахме, че тази е най-добрата партия въ България, ама нали все се дѣлимъ и не се заемаме да работимъ?

Г-нъ редакторе, писмото ми стана май дълъко, но ще прощаващъ. Има да пиша и за други нѣща, но оставамъ за другъ път. Ако ви остане врѣме, елате на разходка прѣзъ великенскитѣ празници, та да си поприказваме.

25 мартъ 1910 г., Благоевѣние
с. Козлуджа.

Съ дълбоко почитание:

К. П. НЕДѢЛКОВЪ.

ХРОНИКА

И духовенството протестира.

Въ Ст.-Загора била отслужена панахида за жертвитѣ на Русенския погромъ. По този случай перомонахъ Инокентий е произнесълъ едно бѣлѣжито слово, което произзело дълбоко впечатление; на края на рѣчта си, Инокентий е казалъ: *Пастиритѣ на народната ни църква трѣбва да заявятъ на днешнитѣ управници, че тѣ не само не сѣ достойни да ръководятъ сѣдитѣ на отечеството ни, но не могатъ да пристѣпятъ прѣдътъ на църквата, до като не послѣдватъ примѣра на Теодосия Великий и не се раскаятъ публично за сторения грѣхъ*. Въ тия назидателни и правдиви думи трѣбва всѣкой да се вслушъ. Не остава вече нищо едно общественно съсловие, което да не се погнуся отъ нахалната „кървава демократия“. И при все туй, правителството нехае, приструва се че не вижда застрашителната сила на накупѣлото народно негодуване. Ний бихме желали да чуемъ ободрителното слово и на другъ пастиръ народни, напимѣръ прѣдставителитѣ на Варненското ду-

хуенство. Почтениитѣ свещеници Д-ръ Цанковъ и Ст. Ганчевъ сѣ близи твърдѣ словоохотливи при други случаи; не намиратъ ли тѣ за нужно да послѣдватъ доблѣстния примѣръ на перомонаха Инокентий и да анатемосатъ народнитѣ убийци? Трѣбваше ли да чакатъ подобяние? — Ще чакаме и ще видимъ.

По кражбитѣ въ флота.

Отъ двѣ три седмици насамъ назначената отъ военния министъръ анкетна комисия продължава своитѣ изслѣдвания. До колкото се простиратъ нашитѣ свѣдѣния, комисията се натъкнала на множество факти, които изобличаватъ прословутия началникъ на флота Димитриевъ. Освѣтъ изнесениѣ отъ печата лозорни зѣлки, разкрити сѣ и много други отъ подобно естество. До скоро Димитриевъ гордо и надменно се переше изъ улицитѣ, но сега е клюмналъ, като че ли слана го е поларила. За сега ний се въздържаеме да дадеме гласностъ на разкрититѣ нередовности и злоупотребления за да не поирѣчимъ на още не свършеното слѣствие. Щомъ обаче анкетната комисия прѣвърши своята работа и прѣдстави своя протоколъ, ний ще се повърнемъ и ще освѣтлимъ обществото. Ний писаме и по напрѣтъ, че флота е заприличалъ на едно стамболовистко котило, гдѣто безнаказано разни Димитриевци сѣ разхищавали държавнитѣ срѣдства. Ако събранитѣ отъ анкетната комисия данни не отворятъ очитѣ на управницитѣ за да расчистятъ тоа котило и да запазятъ интереситѣ на държавата, ний ще изнесемъ такива поразителни разкрития, отъ които всѣкой ще се възмути. За сега толкова.

Войската и русенския погромъ.

Най-сетитѣ в. „Воени извѣстия“, официалния органъ на военното министерство, излѣзе съ подробно освѣтление върху крѣвополитието въ Русе. Ето какъ започва „В. Извѣстия“:

Зѣ да се види до колко несправедливо е била хулена армията по водъ на печалната случка въ гр. Русе и да се даде възможностъ, както на обществото така и на цѣлата българска армия, да узнаятъ до колко войската, която е била повикана да вземе участие въ безреднитѣ е дѣйствувала въ кража на правата, които законитѣ ѝ даватъ и до колко тази войска, повикана да запази редѣтъ и да възстанови престижа на публичната властъ, е дѣйствувала като войска, която както всѣкога до сега, е стояла високо надъ страститѣ, партизанскитѣ борби и личната ненавистъ, ние направихме всичко възможно за да се доберемъ до истината, до самата истина, тѣй необходима за всѣки ония добри граждани и войници, които еднакво оплакватъ както наднатѣ жертви, така също и оскверненото име на нашата армия и да дадемъ тукъ едно пълно изложение на истинския развой на печалната кървава драма*.

По нататѣкъ се описватъ всѣкитѣ перипетии на кървавата драма и участието на войската. Обаче, каквито и извѣрствания да прави, военното министерство, не може да умаловажи виновността на Кацаровци и Пошевци, които безразсѣдно и съ жестокостъ сѣ изпълнили крѣвнишката заповѣдъ на Такева. Палачо отказва да е давалъ подобна заповѣдъ, но военното министерство го изобличава въ явна лѣжа. Спорѣдъ експозето на в. „Воени Извѣстия“, Такевъ е далъ слѣдната заповѣдъ:

„Буйствата на каквито и да е тѣлпи, не може да спрѣ властѣта въ дългѣтъ ѝ на строго изпѣниение законитѣ въ страната. Рѣшението на окръжния сѣдъ, потвърдено и отъ апелативния за възвръщане казѣиче-

то на неговите родители, трѣба на всяка цѣна да се изпълни като властна гарантира и тяхното спокойствие.

Още една плесница за Такева и то от там, от гдѣто ни най-малко не се надяваме. Ако и слѣд туй официално раскрытие държавния глава не натири кървавия палячо, ний не можем да прѣдвидим до какви прѣдѣли ще стигне народното негодувание.

Конгресъ на стамболистите.

Спорѣдъ съобщенията на столичните вѣстници, прѣзъ м. Априлъ стамболистите щѣли да се събератъ на конгресъ въ София. Както изглежда, този конгресъ прѣдизвиква живъ интересъ въ политическите кръгове.

Още по-вече, че въ този конгресъ щѣли да се обсъждатъ твърди важни въпроси. Дори, спорѣдъ свѣденията на в. „Камбана“, дневния редъ билъ вече опрѣдѣленъ и щѣли да се четатъ слѣдните реферати: 1) „Отъ Салаша до двореца“, отъ Н. Генадиевъ; 2) „Контрабандата на солъ и какъ се пестятъ държавните милиони“ отъ Л. Паяковъ; 3) „Рухветитъ и морала на белия косъ“, отъ Халчевъ; 4) „Мислителка“ отъ дървения Панайотовъ и 5) „Проституцията у насъ и въ странство“, отъ С. Радевъ. Толкова много и разнообразни реферати, единъ отъ другъ по интересни! Просто да имъ завидишъ.

Криза въ пиятата.

Търговските фалити зачестиха: слѣдъ Герона и мелничарското дружество, ето сега фалита на Тр. Пиковъ и други по дребни търговци. Владѣющата економическа криза върши своето опустошително дѣло и неизвѣстно е до кога ще продължи. Но факта си е фактъ, че българската търговия прѣтърпява тѣжки удари. Кои сѣ главните причини на настѣпващия крахъ, който застрашава да помете още много търговски фирми? — Прѣди всичко, провъзгласяване на независимостта е една отъ най-главните причини. България като се обяви за царство, българските търговци изгубиха своето привилегировано положение и, както по напредъ, стоки имъ не можаха да иматъ широкъ достъпъ въ турските пазари. Тѣй щото, търговците още за дълги години ще не успѣватъ грѣхътъ на сервилното демократическо правителство, което за една царска корона тури въ опасностъ интереситъ на цѣла държава. Отъ друга страна, България като млада държава, търговията ѝ още не е поставена на солидни начала. Въ пиятата ще видите нѣкои личности (парвенюта), които се перчатъ като тѣжки търговци. Всѣкой ги почита, всѣкой ги уважава и имъ снима шапка. И лѣковѣрнитъ хора, които сѣ трудъ и потъ сѣ скътали нѣкоя парича, ги удостоиватъ съ доврѣнето и капитала си. На края на крапцата ще стане това, което стана съ фалиралитъ търговци. За да се прѣдотвратятъ такива катастрофи, обществото трѣбва да бѣде внимателно и да не си дава безразборно сръдствата и подкрѣпата комуто и да бѣде.

Праздникътъ на Българския Учителски Сѣюзъ.

На 25 Мартъ прѣди обѣдъ Варн. Окол. Учт. Дво отпразднува празника на сѣюза си. Безшумно дружественото учителство се поздрави на тържественото засѣданне, държано въ училището „Св. Наумъ“. Засѣданнето се откри отъ прѣдседателя Г. Пенчевъ. Реферираха: 1) г. *Ив. Стояновъ*: „Реалнитъ придобивки на сѣюза“ 2) *И. Христовъ*: „Цѣль, задачи и тактика на сѣюза“ 3) *Д. Николовъ*: „Учителските празници въ България“ и 4) *Ив. Пастуховъ*: „Общественото положение и дѣйностъ на учителя“.

Засѣданнето закры г. Пенчевъ съ рѣчь, като начерта бѣгло историята на борбитъ на сѣюза, неговата мощъ и свѣтлото му бѣдаще. Праздненството се завърши съ една разходка до пристанището.

Ний поздравяваме здруженото българско учителство съ празника му и му пожелаваме същия духъ на борба, сръщу всячко реакционно и въ отстояването на своитъ тѣй справедливи искания.

Ухранвание.

Общината е назначила за пожаренъ командиръ нѣкой си „демократъ“, който не може да занимава такава служба, защото ималъ нѣкакво прѣдприятие съ общината. Независимо отъ това, той и сега упражнявалъ други занятия, като ханджилѣкъ и кафеджилѣкъ. Всичкитъ пожарникари били заставлявани да посѣщаватъ кафенето на господството. Демократитъ бързатъ да „ухранятъ“ партията, а особено „нашитъ“. Но този фактъ е ничтоженъ при многото други, които наскоро ще изнесемъ. Демократитъ не пропускатъ нито единъ случай отъ да не експлоатиратъ общинските сръдства за лична користъ.

Колоѣздачитъ.

Завчера на Благовѣщение тѣ откряха годишния сезонъ. Сутринта се събраха въ „Гроздъ“, до колодрума, и отъ тамъ въ стройни редове потѣглиха къмъ града, въ църква. Гледката бѣ великолѣпна, мила и привлѣкателна. Като пусна църква, тѣ минаха прѣзъ нѣколко улици, пѣйки пѣсни, слѣдъ това спрѣха въ локана „2 Февруарий“ на другарска закуска.

Варненски Сѣдебенъ Приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1280

На основание опрѣдѣлението на Варнен. Окр. Сѣдъ подъ № 686 отъ 3 февруарий 1910 год. съ което се разрѣшава да се продадатъ принадлежащитъ се части отъ къщата на малолѣтнитъ останали по наследство отъ Варнен. жителъ Аронъ Аврамовъ, обявявамъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Свѣткавица“ и въ продължение на 31 дни съ правонадаване въ 24 часа 50% ще продавамъ публично:

1/17 части отъ половината къща находяща се въ гр. Варна. махала „Кадиръ Баба“, IV уч. ул. „Перникъ“, единетажна отъ простъ материалъ покрита съ керемиди, съ двѣ стаи и мутфакъ съ дворъ, всичко пространство отъ 150 кв. метра при събѣди: ул. „Перникъ“, Рачо Дончовъ, Георги Христовъ Кадиевъ, Яни Томовъ и Пенчо Миховъ, оцѣнена цѣлата къща за 900 лв., а принадлежащитъ се 4/17 части за 106 лева.

Надаванетоъ ще почне отъ първоначална оцѣнка 106 лева.

Желающитъ да купятъ имота могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да наддаватъ всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 14 Мартъ 1910 г.

I Сѣдебенъ Приставъ:

2—2 Хр. П. Бакаловъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 931.

На основание изпълнителния листъ № 5778, издаденъ отъ Варненски Окр. Сѣдъ на 18 мартъ 1910 г. въ полза на Георги Аргировъ отъ Варна, противъ Трифонъ Никовъ & С-не отъ Варна, за 5000 лв., обявявамъ, че на 31 мартъ 1910 год въ 9 часа прѣдъ обѣдъ, въ гр. Варна, на ул. „Царъ Борисъ“, ще продавамъ слѣднитъ движими имоти на длъжника Т. Чирпанлиевъ, отъ Варна, а именно:

1) Сто четиридесетъ торби брашно, фабриканско, оцѣн. 2240 лв.

2) Една желѣзна каса, съ тяжесть

около 100 кгр. система „Reliance“, оцѣнена 100 лева.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣнитъ и заинтересуванитъ могатъ да се явяватъ въ горѣопрѣдѣленото мѣсто, въ опрѣдѣлений денъ и часъ да наддаватъ.

гр. Варна, 26 мартъ 1910 г.

II Сѣдъ Приставъ: Н. Спасовъ

Хипнотизмъ отъ професоръ *Федикъ и Фонтенъ*. Съ помощта на тази книга сѣки може да се научи да хипнотизира съ най-голѣмъ успѣхъ. За поща 10 ст. Цѣна 3-50 лв. 2—10

Хипнографъ, апаратъ за хипнотизирване, отъ професоръ *Фловеръ*, заедно съ ръководство за употреблението му на български. Цѣна 1 лв. — Поръчани и двѣтъ се испращатъ сръщу 3-50 ст. въ марки. Доставка търгов. къща Ковачевъ ул. Позитано № 36 -- София. 3—10

Стоянъ Е. Русевъ
АДВОКАТЪ.

Писалище до пощата — сръщу градската градина.

Печатница „Просвѣта“ — Варна.

Идеалното сръдство
за прѣчистване въздуха е

Апаратътъ „ЛОНГЛАЙФЪ“

който автоматически, посредствомъ химикалии отдѣля и разпространява необходимиятъ за дишането

ОЗОНЪ.

Апаратътъ „Лонглайфъ“ е въведенъ въ 48 държави. Въ Виена само до сега сѣ продадени повече отъ 70,000 апарата.

Обсипанъ е съ хиляди благодарности и награди. Голѣмъ складъ за Софийски, Вратчански и Кюстендилски окръзи при Ив. Г. Неврокопски — София. СКЛАДОВЕ: въ Габрово при Ст. Рибаровъ и С-не въ Добричъ при Захари Ив. Салмански, въ Свищовъ при Юр. Ив. Бояджиевъ, въ Провадия при Асѣнъ И. Матовъ и пр.

Главно прѣдставителство и най-голѣмъ складъ при

ДЕЧО ХР. БОЖАНОВЪ & С-ТЕ
ВАРНА.

БЪЛГАРСКИ ПРОСПЕКТИ БЕЗПЛАТНО И ФРАНКО.
ЦѢНАТА на тоя незамѣнимъ апаратъ е само 20 лева.

Испраща се франко всѣкъждѣ сръщу прѣдплатата отъ 5 лева, а остатъка се раμβурсира.

Всѣки, който цѣни здравето си и притежава 20 л. трѣбва да си достави първата си необходимостъ

Апарата ЛОНГЛАЙФЪ.

ВАЖНО
ЗА ВАРНЕНЦИ И ПОСѢТИТЕЛИТЪ НА ГРАДА ВАРНА.

САМО ВЪ ОБУЩАРСКАТА РАБОТИЛНИЦА
на

Парашкева А. Шишмаковъ
въ улица „Драгоманъ“, № 9,

се изработватъ отъ най-финни материали, отъ прочути иностранны кожарски фабрики, извънредно хубави и трайни

мжжки, дамски и дѣтски обуца,
отъ трайността на които всѣки купувачъ ще остане **ДОВОЛЕНЪ.**

ЦѢНИ ВЪНЪ ОТЪ ВСѢКА КОНКУРЕНЦИЯ. — МЪРКИТЪ СЕ ЗАПАЗВАТЪ.

Съ отлично почитание:
П. А. ШИШМАНОВЪ.